

udělí souhlas k propuštění žalovaného ze služby, utváří se věc po právní stránce jinak. Předem jest podotknouti, že v případě tom nemůže se žalobce vůbec dovolávat toho, že žalovaný vzal své propuštění ze služeb na vědomí a zavázal se k vyklizení bytu. Okolnost ta, i kdyby byla pravdivá, nemohla by na věci nic změnit, neboť jí nebyl odstraněn vliv a právo Státního pozemkového úřadu nabyté dohodou a šlo by tak jen o obcházení tohoto vlivu, což nelze připustiti. Není proto ani řízení prvního soudu neúplným, jak se mylně domnívá odvolací soud, proto, že nebyla prvním soudem okolnost ta zjišťována, a nebylo ani třeba z důvodu toho zrušiti rozsudek prvního soudu. Nelze tudíž po té stránce souhlasiti s odvolacím soudem. Naproti tomu bude však nutným, neprojeví-li Státní pozemkový úřad souhlas s propuštěním žalovaného ze služby, zabývatí se otázkou, zda byl žalovaný propuštěn ze služeb důvodně či bezdůvodně. Výhrada vlivu Státnímu pozemkovému úřadu na propuštění žalovaného ze služby značila odchýlení se od ustanovení § 32 uvedeného zákona potud, že náleží žalobci, nedá-li Státní pozemkový úřad souhlas k propuštění, by prokázal, že propuštění žalovaného ze služeb bylo podle § 29 čís. 1 uvedeného zákona odůvodněným. Jen tehdy byl by pak oprávněným žalobní nárok. Řešiti otázku, zda byl důvod k propuštění žalovaného podle § 29 čís. 1 uvedeného zákona přísluší soudu. Jeho výroku, že důvod ten tu jest, musí se podrobiti i Státní pozemkový úřad a jeho případný nesouhlas nemůže pak ani zabrániti, by bylo vyhověno žalobnímu nároku. Nastane-li však ve sporu případ, že bude nutné, řešiti otázku, zda je tu důležitý důvod k propuštění žalovaného ze služby podle § 29 čís. 1 uvedeného zákona, jak jej žalobce uplatňuje, musí býti ponecháno odvolacímu soudu, by uvážil, jak hodlá v tom směru postupovati podle § 496 poslední odstavec c. ř. s. Za dosavadního stavu věci bylo však zrušení rozsudku prvního soudu předčasné.

Čís. 11774.

Dokud neuplynula lhůta k rekursu, lze námitky proti povolení exekuce uplatniti i rekusem. Volil-li dlužník, ač mohl podati rekurs, cestu sporu, jest k tomu přihlížeti při rozhodování o nákladech sporu.

Rekursu nelze použiti, odvolává-li se postižená strana na nové okolnosti, o nichž první soud nemohl věděti.

Závadu v doručení exekučního titulu zřejmou ze spisů lze uplatniti rekusem, třebaže exekuce nebyla povolena procesním soudem, nýbrž exekučním soudem podle § 4, druhý odstavec, ex. ř.

(Rozh. ze dne 23. června 1932, R I 468/32.)

Na základě směnečných platebních příkazů opatřených doložkou vykonatelnosti navrhl vymáhající věřitel u exekučního soudu povolení exekuce na movitosti proti dlužnici Růženě P-ové. Při exekučním zájmu bylo dlužnici doručeno usnesení exekučního soudu o povolení exekuce. Růžena P-ová namítla v rekursu, že jí směnečné platební příkazy, tvořící exekuční titul, nebyly doručeny. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvod y: Směnečné platební příkazy nebyly žalované Rů-

ženě P-ové doručeny do vlastních rukou, nýbrž uloženy u poštovního úřadu, ačkoliv podle zprávy poštovního doručovatele Růžena P-ová v době, kdy se stal pokus o doručení, byla na cestách a nebylo známo, kdy se vrátí. Nemohla proto vyhověti vyzvání zanechanému v jejím bytě, by byla v určitý den ku přijetí písemnosti přítomna. Tento postup doručování neodpovídá předpisu § 106 druhý odstavec c. ř. s., tak že uložení písemnosti na poště podle § 104 c. ř. s. nemělo účinek doručení. Následkem toho není tu ohledně Růženy P-ové exekučního titulu podle § 1 čís. 2 ex. ř., bylo stížnosti vyhověti a změnou napadeného usnesení exekuční návrh ohledně ní zamítnouti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Exekuce zabavením svršků, povolená exekučním soudem na základě směnečního platebního příkazu, jehož vykonatelnost byla stvrzena procesním soudem, byla vykonána dne 26. září 1931, a bylo při exekučním zájmu rekurentce doručeno usnesení o povolení exekuce. Proti tomuto povolujícímu usnesení příslušel exekutce rekurs v osmidenní lhůtě, počítajíc ode dne doručení usnesení, takže lhůta ta končila dne 5. října 1931 (neboť dne 4. října 1931 byla neděle). Rekurs byl tedy podán včasně. Otázkou jest, byl-li přípustný rekurs vedle žaloby o nepřipustnost exekuce, čili nic. V rozhodnutích čís. 6394, 6725 a 9830 sb. n. s., na něž poukazuje rekurentka, nevylučuje se přípustnost rekursu, není-li titul, na jehož základě bylo o exekuci zakročeno, povinné straně řádně doručen, nýbrž stanoví se jen, že žalobu o nepřipustnost exekuce v takovém případě nelze posuzovati podle §§ 35, 36 a 37 ex. ř., nýbrž podle § 39 čís. 5 ex. ř. Žalobu takovou lze podati ovšem i po projití lhůty k rekursu proti usnesení povolujícímu exekuci. Dokud však lhůta k rekursu neuplynula, lze podle § 36 druhý odstavec ex. ř. námitky proti povolení exekuci provést i rekuresem, ano jest je spíše rekuresem uplatnit, poněvadž je to opravný prostředek, který nezpůsobuje takové náklady, jako spor, takže jest v tom případě, že žalobce, ač mohl podati rekurs, volil cestu sporu, při rozhodování o nákladech sporu k tomu přihlédnouti. Rekursu ovšem nelze použít, odvolává-li se strana postížená na nové okolnosti, o nichž první soud věděti nemohl a jež ve sporu nutno prokázat, neboť uplatnění nových okolností jest v rekursu vyloučeno. V souzeném případě bylo již ze spisů Cs II a 525/31 a Cs II a 527/31 zřejmo, že doručení směnečních žalob a platebních příkazů dlužníci nebylo provedeno způsobem předepsaným §§ 104 a 106 c. ř. s. a bylo tedy věcí právního posouzení, zda lze na základě takto doručených směnečních platebních příkazů exekuci povolit, čili nic. Exekuci ovšem nepovoloval soud vydávší platební příkazy, nýbrž soud exekuční na základě stvrzení procesního soudu o vykonatelnosti titulu, jenž měl býti základem exekuce (§ 4 druhý odstavec, ex. ř.). Z vyhotovení směnečního platebního příkazu, opatřeného doložkou vykonatelnosti, nemohl ovšem exekuční soud zvědět o závadě v doručení. To však nikterak nemůže býti na závadu oprávnění k rekursu, neboť rekursní soud byl podle § 526 c. ř. s. oprávněn vyžádati si spisy obsahující exekuční titul a pře-

svědčiti se o tom, zda jsou splněny předpoklady pravoplatnosti a vykonatelnosti platebního příkazu. Nelze připustiti, by exekut byl při exekuci, povolené exekucním soudem, postaven hůře, než při exekuci povolené procesním soudem. Právnímu názoru tomuto nasvědčuje i úvaha, že jinak by bylo v moci vymáhajícího věřitele zbaviti dlužníka oprávněného prostředku jednoduše tím, že zažádá o exekuci u soudu exekucního a nikoli procesního. Právem proto rekursní soud rekursu vyhověl a povolující usnesení prvního soudu změnil.

Čís. 11775.

Není v rozporu se zákonem (§ 46 (2) zák. čís. 100/1931) souhlasný názor nižších soudů, že podíl člena společenstva (podle zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák.), není-li ztrát, musí býti vyplacen členu nezkráceně, a že nelze z podílu odpočítávati manipulační poplatek za výkony spojené s vyúčtováním a s výmazem člena.

(Rozh. ze dne 23. června 1932, R I 472/32.)

Rejstříkový soud nevyhověl žádosti družstva o zápis změny § 3 stanov doplněných ustanovením, že představenstvo je oprávněno učiniti usnesení, že se vystoupilým neb vyloučeným členům zaúčtuje při vyplácení podílu manipulační poplatek za výkony spojené s vyúčtováním a s výmazem člena až do výše 10 Kč, poněvadž ustanovení to by odporovalo paragrafem 3. stanov a paragrafy 77 až 79 zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák. zaručenému právu člena bez jakýchkoliv poplatků po řádné výpovědi z družstva vystoupiti, a v tom případě i v případě pravoplatného vyloučení člena z družstva požadovati vrácení nezkráceného podílu a jinak z poměru společenstevního mu příslušejícího pohledávání. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Ke správným stavu věci i zákonu vyhovujícím důvodům napadeného usnesení dodává se jen ještě toto: Člen družstva může vrácení podílu po uplynutí lhůty § 78 zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák. žádati, ovšem tak, jak byl podíl ten platil, arciž, pokud nebyl podíl zmenšen neb úplně ztráven ztrátami. Podíl musí býti vyplacen členu nezkráceně a nemůže se tedy s podílu odpočítávati manipulační poplatek za výkony spojené s vyúčtováním a s výmazem člena, neboť to by znamenalo stížení ručební povinnosti členovy. Není proto usnesená změna § 3 stanov, že se vystoupilým neb vyloučeným členům zaúčtuje při vyplácení podílu manipulační poplatek za výkony spojené s vyúčtováním a s výmazem člena až do výše 10 Kč přípustná a právem proto odepřel rejstříkový soud zápis této změny do společenstevního rejstříku (§ 11 cit. zák.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jde o souhlasná usnesení soudů nižších stolic, jež lze napadati jen za předpokladu § 46 odst. (2) zákona o základních ustanoveních soudního řízení nesporného čís. 100/31. Nejvyšší soud, přezkoumaj spisy,